

Pohod na goro

18. Junij 1847

Prevod A.P.

1 Ljubitelj stvarstva se je potepal po mnogih dolinah in neredko našel precej lepih predelov in celo nekaj prav čudovitih pokrajin. Zanj pa so bili najlepši predeli tisti, ki so jih krasila jezera ali dokaj veliki potoki in reke in so bili obdani z visokimi gorami. Popotniku pa niso bile všeč prostrane ravnice in tiste pokrajine, kjer so tla bila pokrita z velikimi mesti.

2 Naj si je naš popotnik še tako pogosto želel povzpeti na eno ali drugo visoko goro in uživati v čudovitem razgledu z njenih vrhov, nikoli ni zbral dovolj poguma, da bi se povzpел na kakšno večjo višino. Enkrat je bil prepričan da mu bodo noge odpovedale, drugič ni mogel najti zanesljivega vodiča po svoji zamisli, enkrat je bilo resna ovira nestanovitno vreme na takšnih višinah, drugič spet strme in neprehajene poti, drugič spet široki in gosti gozdovi, ki se običajno začnejo ob vznožju takšnih Alp in se neredko dvigajo do višine 1700 m nad morjem in takšnih ovir je bilo še več.

3 Enkrat pa je le, ko je prišel v majhno a zelo simpatično vasico, ki je ležala ob vznožju prav lepih in visokih Alp in se je zdelo, da mu je tudi vreme naklonjeno, dobil močno željo, da bi se z izbranimi in zelo izkušenimi vodniki povzpел na to gorsko višino. Tako bi po svojih številnih potovanjih prišel končno do tistega tako hvaljenega pravega vzvišenega občutka, ki se takšnim planincem kaže vedno v izobilju, kar pa je naš popotnik seveda poznal samo iz tako imenovanih prebranih opisov gorskih potovanj.

4 Tako je bila sprejeta odločitev, ne glede na stroške ali, če bi se ta podvig zaradi kakršne koli nesreče izkazal za opuščenega ali neizvedljivega! „Torej, zdaj pa gor!“, je rekel popotnik. „Kmalu, kmalu, ti ponosni vrh, te bodo ponižale moje šibke noge! Smrtnik se bo dvignil nad tabo, kljubujoč večnosti in se od tebe ozrl v daljavo ter užival v pogledu, ki tebi v tvojem ponosnem obstoju ni bil in tudi še naprej ne več mogoč.“

5 Gorski vodnik je bil opremljen z vsem potrebnim in naš popotnik se je popolnoma prepustil njegovemu vodenju, zato je pogumno začel pot na goro. Prvo uro je šlo še dobro, saj je bilo še vedno veliko raznolikosti, kot so planinska koča, čreda s pastirjem in travniki, po katerem je tekel potok. Zdaj pa se je začel gozd, ki je bil sprva le redek, toda višje kot je prišla naša družba, bolj strma in težka je bila pot, pa tudi gozd je postajal gostejši in neredko prepreden s skoraj neprehodnim podrastjem.

6 Tri ure se je popotnik vzpenjal skozi gozd na goro, a konca še ni bilo videti. Zato je popotnik vodnika vprašal kako dolgo bo trajal še gozd! – Rekel je: „Še nekaj ur poti!“ – Nato je popotnik ogorčen dejal: „To je grozno! Resnično, če bo ta izjemno naporen gozd trajal še nekaj ur, bi se raje obrnil nazaj in v dolini slovesno prisegel, da sem s tem najbolj napornim poskusom v svojem življenju ohladil vsako prihodnjo željo po vzponih na takšne gore!“

7 Toda vodnik mu je rekel: „Priatelj, ne stori tega! Zdaj sva bližje cilju, kot si misliš!

Zato bi bilo zelo nemoško, če bi se zdaj zaradi tega majhnega predela gozda obrnil nazaj. Zato se le pogumno odpraviva naprej in kmalu bova dosegla svobodne alpske predele, kjer bo vsak korak začinjen z novimi čudeži.

8 Popotniku je bil ta govor všeč in pogumno je nadaljeval pot s svojim vodnikom po preostalem delu gozda. Zdaj se je gozd redčil, drevesa so postajala majhna in ukrivljena in tu in tam so postajale vidne raztegnjene blede zelene alpske preproge, bleščeči kamni in razpadla debela starih dreves naložena ena nad drugo! – Končno je ostal še zadnji ostanek gozda in družba je dosegla alpski greben, kjer se je odpočila in okrepčala za še vedno najtežji vzpon na najvišji vrh.

9 Počivala sta pol ure, nato sta vstala in hotela nadaljevati pot navzgor, a glej, naenkrat je zavel močan veter – kar na takih višinah ni nič nenavadnega – in najvišji vrh so obdali gosti oblaki. Vodnik je bil zaskrbljen, popotnik pa je preklinjal vsako misel, ki ga je vzpodbudila, da se je povzpel na to goro, saj že tako čudoviti razgledi iz visokih in odprtih alpskih predelov nikakor niso bili zadostna nagrada za njegov veliki napor. – Ker pa je veter postajal vse močnejši in megla vse nižja, se je družba odločila, da se bo čimprej vrnila, da bi se izognila gotovi nevihti.

10 Sestop je bil hiter in dolina je bila dosežena v polovici časa, ki je bil prej potreben za vzpon na te Alpe. Ko sta se oba, vodnik in popotnik vrnila v vas, je zavel nov veter in vsi gorski vrhovi so se pred očmi utrujenih pohodnikov pokazali spet kristalno čisti.

11 Tedaj se je tudi naš popotnik pokesal, da se je pustil prestrašiti malemu vetru, ter sklenil, da bo v prihodnje ob podobni priložnosti modrejši in vztrajnejši.

12 Starec, ki je slišal, kako popotnik pred odhodom ponosno nagovarja goro mu je rekel: „Če se želiš zopet povzpeti na goro, se moraš najprej narediti čisto majhnega in ne velikega; ker glej, vsaka višina je čista in sveta! Zato se je treba nanjo povzpeti v ponižnosti in nikoli v ponosu. – gorje pa tistemu, ki se nanjo vzpenja s ponosom, kajti močno bo padel in se razbil in njegovo meso bo ostalo ujeto na strmih vrhovih ostrih skal.

13 Če pa hočeš biti pravi pohodnik, naj te višine ne prestrašijo in se vzpenjaj na njih z dobro voljo, pa boš zares razumel, kako veličasten, velik in mogočen mora biti On, ki mu je bilo preprosto ustvariti tako veliko in veličastno Zemljo z samo besedo ‚bodi‘. Doline, ki si jih že prepotoval, so nastale tudi iz te vsemogočne ‚bodi‘, vendar je med njimi in gorami še vedno velika razlika. Pogled iz doline je omejen in ozek, na gorah pa je prost in neoviran. Dolina je podobna navadnemu človeku, ki ne pozna višjih potreb razen naravnih, gore pa so podobne modremu človeku, ki dvigne svoje srce in svojo glavo visoko nad vse posvetne potrebe in usmeri pogled le tja, kjer vidi svete spomenike Njega, ki ga njegovo srce tako spoštljivo in hkrati prav tako sveto in

otroško veselo kliče „Ljubi, Sveti Oče!”

14 Glej ljubi prijatelj, tako potuj in se pogosto vzpenjaj na gore in potovanja ti bodo prinesla veliko koristi za tvoje življenje časovno in razumi, tudi za večno! Vsi smo namreč popotniki in od zibelke do groba prepotujemo veliko težkih poti. Včasih so strme in grobe, včasih pa se nam zdi da smo na spolzkem pobočju. Večina popotnikov je takšnih kot si ti, ki raje ostajajo v dolinah svoje živalske narave, kot pa da bi se potrudili in se povzpeli na goro, da bi dobili vsaj možnost, da postanejo pravi ljudje. Vendar se to ne bo zgodilo!

15 Mislim, da moramo bivati v dolinah ponižnosti, vendar pri tem ne smemo pozabiti, da se je potrebno povzpeti na goro svobodnega spoznanja Boga in človeka. To je predpisal tudi sam Bog! "

16 Tega se je zavedal naš popotnik, ko je ugotovil, da so besede starega vaškega modreca pravilne in vredne posnemanja – in našel je življenje!

17 Če jo želite najti tudi vi, sledite njegovemu zgledu! Amen.

Jakob Lorber
Nebeški darovi